

N° 25.144ARREST van 21 maart 1985 (VIIe Kamer)

De HH. Depondt, kamervoorzitter, Tacq en Verschooten, verslaggever, staatsraden, en Hubregtsen, auditeur.

DIERCKX de CASTERLE en consorten (Mr Dyck) t/ Vlaamse Gemeenschap (de H^r Drijkoningen)

I. RECHTSPLEGING — Verzoekschrift — Termijn — Aanvang van de termijn — Kennisgeving — Algemeen

De termijn voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring van een koninklijk besluit dat aan de belanghebbenden moet worden betekend, gaat eerst in met de betekening en niet met de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

II. RECHTSPLEGING — Verzoekschrift — Bekwaamheid om in rechte te treden — Rechtspersonen — Handelsvennootschappen — Naamloze vennootschappen

Wanneer aan de hand van de medegedeelde stukken niet kan worden nagegaan of het statutair bevoegde orgaan van een naamloze vennootschap te gepasten tijde en regelmatig zou beslist hebben in rechte te treden, volgt hieruit dat haar beroep onontvankelijk is.

III. BELANG (VEREIST OM VOOR DE RAAD VAN STATE EEN GEDING TE VOEREN) — Rangschikking volgens de hoedanigheid van de verzoeker — Eigenaar

IV. MONUMENTEN EN LANDSCHAPPEN — Regelen van toepassing in alle taalgebieden — Rangschikking — Beroep bij de Raad van State — Belang

Wie geen eigenaar meer is van een perceel dat deel uitmaakt van een gerangschikt landschap, heeft geen belang meer om de vernietiging van het rangschikkingsbesluit na te streven.

V. MONUMENTEN EN LANDSCHAPPEN — Regelen van toepassing in het Nederlands taalgebied — Rangschikking — Procedure

Uit artikel 1, tweede lid, van de wet van 7 augustus 1931, gewijzigd bij decreet van 13 juli 1972, en de artikelen 6 en 12 van diezelfde wet, volgt dat het besluit tot aanvang van de rangschikkingsprocedure en tot omschrijving enerzijds van de percelen waaruit het landschap bestaat, en anderzijds van de toepasselijke eigendomsbeperkingen, uitsluitend door de minister kan worden vastgesteld.

Gezien het verzoekschrift ingediend op 9 maart 1980 namens Nicolette Dierckx de Casterle en consorten, door hun raadsman Mr. Jan Dyck, advocaat te Antwerpen, om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 11 september 1979 houdende rangschikking, als landschap, overeenkomstig de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, van het geheel gevormd door het Zoerselbos (met het boshuisje), de Hooidonkse heide en de Schriekheide, gelegen op het grondgebied van de gemeenten Zoersel, Halle en Zandhoven;

.....

1. Overwegende dat de wezenlijke gegevens van de zaak als volgt kunnen samengevat worden:

1.1. Verzoekers zijn of waren eigenaars en/of onverdeelde eigenaars van een aantal percelen welke gelegen zijn in het landschap waarvan de rangschikking thans bestreden wordt.

Bij koninklijk besluit van 11 december 1975 werd een deel van deze percelen, met name het Boshuisje en het Zoerselbos, de zg. «faze 1», als monument, resp. als landschap gerangschikt. Bij arrest nr. 19.635 van 16 mei 1979 werd dit rangschikkingsbesluit door de Raad van State vernietigd.

1.2. Uit het onvolledig administratief dossier dat werd neergelegd blijkt dat de zg. «faze 2», die tot het thans bestreden besluit heeft geleid, werd ingeleid met een rangschikkingsvoorstel, dat betekend werd aan de betrokken eigenaars en administratieve overheden bij ter post aangetekende brieven van 3 februari, 26 februari en 11 maart 1975, ondertekend «namens de Minister van Nationale Opvoeding en Nederlandse Cultuur, voor de Administrateur-generaal», door de adviseur-hoofd van de dienst, van de Rijksdienst voor monumenten- en landschapszorg.

1.3. Tegen dit rangschikkingsvoorstel werd door een aantal eigenaars, waaronder de huidige verzoekers, een bezwaarschrift ingediend. Op 8 december 1978 werd terzake verslag opgemaakt door inspecteur Deneef van de Rijksdienst voor monumenten- en landschapszorg. In dit verslag werd voorgesteld de voorgenomen rangschikking te handhaven, maar de erfdienstbaarheden aan te passen aan de bezwaren van land- en bosbouwkundige aard.

1.4. Op haar vergadering van 18 januari 1979 bracht de Koninklijke Commissie voor monumenten- en landschappen volgend advies uit:

«B. De K.C.M.L. is van mening dat het landschap gevormd door het Zoerselbos, de Hooidonkse Beemden en de Schriekheide bij koninklijk besluit dient gerangschikt te worden om reden van het nationaal belang omwille van:

»1° de esthetische waarde: aansluitend geheel van bosgebieden, vloeibeemden, weiden met houtwallen en gagelstruwelen;

»2° de historische waarde: in relatie o.m. tot het in historisch opzicht belangrijke Boshuisje;

»3° wetenschappelijke waarde: botanisch waardevol geheel van bosgebieden (overwegende oude eikenbossen), vloeuweide-systemen en gagelstruwelen (zie ook sub A. 1°)

«C. De K.C.M.L. stelt voor ter behartiging van het nationaal belang volgende lijst van erfdiensbaarheden aan de rangschikking te verbinden:

»(volgen de verbodsbepalingen).».

1.5. Op 11 september 1979 werd het thans bestreden koninklijk besluit, houdende rangschikking als landschap van het geheel gevormd door het Zoerselbos (met het Boshuisje), de Hooidonkse heide en de Schriekheide, genomen, overeenkomstig het advies van de Koninklijke Commissie.

Het rangschikkingsbesluit werd bij ter post aangetekende brieven van 29 oktober 1979 aan de betrokken administratieve overheden betekend. Van een betekening aan de betrokken eigenaars is in het administratief dossier geen spoor te bekennen. Op 12 januari 1980 werd het besluit in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt.

2. Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat niettegenstaande het dwingend voorschrift van artikel 6, zevende lid, van de wet van 7 augustus 1931, het bestreden besluit niet aan de belanghebbende eigenaars, — huidige verzoekers —, werd betekend; dat hieruit volgt dat het op 8 maart 1980 ingediende annulatieberoep hoe dan ook tijdig is;

2.2. Overwegende dat, met betrekking tot de n.v. A.M. Schellen, vierde verzoekende partij, aan de hand van de medegedeelde stukken niet kan worden nagegaan of het statutair bevoegd orgaan van voornoemde vennootschap te gepasten tijde en regelmatig zou beslist hebben in rechte te treden; dat hieruit volgt dat het beroep in hoofde van voornoemde verzoekende partij niet ontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat uit de overgelegde stukken blijkt dat de p.v.b.a. Urbana, zesde verzoekende partij, op het ogenblik dat het annulatieberoep werd ingesteld geen eigenaar meer was van de percelen die thans deel uitmaken van het gerangschikte landschap, maar die percelen reeds op 5 november 1976 had verkocht aan de n.v. Angrobo, vijfde verzoekende partij; dat de p.v.b.a. Urbana derhalve op het ogenblik dat het annulatieberoep is ingesteld niet van het wettelijke vereiste belang deed blijken bij de vernietiging van het bestreden rangschikkingsbesluit; dat de raadsman van de verzoekende partij bij schrijven van 8 september 1982 heeft laten weten dat «in de gegeven omstandigheden het derhalve duidelijk (is) dat de p.v.b.a. Urbana geen belang heeft om het ingediende verzoek te steunen zodat zij dan ook afstand doet van deze vordering»;

3. Ten gronde.

3.1. Overwegende dat verzoekers in een eerste middel de schending aanvoeren

van artikel 1, tweede lid, *juncto* artikel 6, eerste lid, van de wet van 7 augustus 1931, doordat de beslissing waarbij de rangschikkingsprocedure werd ingezet, genomen werd door een ambtenaar van de Rijksdienst voor monumenten- en landschapszorg en niet door de Minister zelf;

3.2. Overwegende dat krachtens artikel 1, tweede lid, van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van de monumenten en landschappen, gewijzigd bij decreet van 13 juli 1972, — krachtens artikel 6 van diezelfde wet van dienovereenkomstige toepassing op de landschappen — alsook artikel 12 van die wet, het besluit tot aanvang van de rangschikkingsprocedure en tot omschrijving enerzijds van de percelen waaruit het landschap bestaat, en anderzijds van de toepasselijke eigendomsbeperkingen, uitsluitend door de Minister kan worden vastgesteld;

Overwegende dat het administratief dossier dat door de tegenpartij werd neergelegd geen stuk bevat waaruit kan blijken dat de Minister de beslissing nam tot het inzetten van de rangschikkingsprocedure; dat integendeel uit de brieven waarbij het rangschikkingsvoorstel werd betekend aan de betrokken eigenaars en administratieve overheden blijkt dat die beslissing werd genomen door de adviseur-hoofd van dienst van de Rijksdienst voor monumenten- en landschapszorg, optredende «namens de Minister, voor de administrateur-generaal»; dat hieruit volgt dat de rangschikkingsprocedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid, op een onwettige wijze werd ingezet; dat het bestreden rangschikkingsbesluit alleen reeds daardoor onwettig is en derhalve dient te worden vernietigd; dat het middel gegrond is;

3.3. Overwegende dat aangezien de andere door de verzoekers aangevoerde middelen niet van die aard zijn dat ze tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, het onderzoek van die middelen zich dan ook niet opdringt,

BESLUIT:

Artikel 1. — Het beroep in zoverre het ingesteld is door de verzoekers *sub* 4 en 6 wordt als niet ontvankelijk verworpen.

Artikel 2. — Wordt vernietigd: het koninklijk besluit van 11 september 1979 houdende rangschikking, als landschap, overeenkomstig de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, van het geheel gevormd door het Zoerselbos (met het boshuisje), de Hooidonkse heide en de Schriekheide, gelegen op het grondgebied van de gemeenten Zoersel, Halle en Zandhoven.

Artikel 3. — Dit arrest zal bij uittreksel in het *Belgisch Staatsblad* worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde koninklijk besluit.

Artikel 4. — De kosten van het beroep ingediend door verzoekers *sub* 4 en 6, bepaald op vijftienhonderd frank, komen ten hunnen laste voor een bedrag van zevenhonderd vijftig frank, voor ieder van hen.

De kosten van het beroep ingesteld door de andere verzoekers, bepaald op drieëntwintigduizend tweehonderd vijftig frank, komen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap.

N° 25.145ARREST van 21 maart 1985 (VIIe Kamer)

De HH. Depondt, kamervoorzitter, Tacq en Verschooten, verslaggever, staatsraden, en Mevr. Tulkens, auditeur (gedeeltelijk gelijkluidend advies)*.

P.V.B.A. VERGO (Mr Van de Velde) t/ Vlaamse Gewest — Tussenkomende partij:
Pieckaerts (Mrs Demyttenaere en Vandervondelen)

I. GEVAARLIJKE, ONGEZONDE EN HINDERLIJKE INRICHTINGEN — Tweede aanleg — Beroep — Begrip «belanghebbenden»

De eigenaar van een in de onmiddellijke nabijheid van de inrichting gelegen onroerend goed, die een persoonlijke en individuele kennisgeving van de vergunningsaanvraag ontving, is een belanghebbende in de zin van artikel 13 van het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming.

II. GEVAARLIJKE, ONGEZONDE EN HINDERLIJKE INRICHTINGEN — 1° Ingedeelde inrichtingen — A 247. Ontvlambare vloeistoffen (1 en 2); — 2° A 361. Werkplaatsen voor het herstellen en onderhouden van voertuigen met ontplofingsmotoren of met motoren met inwendige verbranding (3)

III. RUIMTELIJKE ORDENING — Gewestplannen — Plan — Bestemming en gebruik van de grond — Woongebieden — Woongebieden met landelijk karakter (3)

1. *Dieselolie, mazout en gasolie, deze laatste benaming de verzamelnaam zijnde voor huisbrandolie en dieselolie, vallen zonder onderscheid onder de toepassing van dezelfde rubriek 247, 3°, van de nomenclatuur van titel I, hoofdstuk II, van het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming.*

2. *Inrichtingen voor het opslaan van minerale oliën zijn vanuit stedenbouwkundig oogpunt gezien geen zelfstandige inrichtingen met een eigen bestaansreden, maar ontleen integendeel hun doel of functie aan de inrichting waarvan ze deel uitmaken of waarmee ze verbonden zijn. Hieruit volgt dat, steeds stedenbouwkundig gezien, de toelaatbaarheid van die tanks dient beoordeeld te worden in functie van de inrichting waarvan zij deel uitmaken of waarmee zij verbonden zijn.*

Wanneer tanks voor gasolie dienen voor de bevoorrading van een stapelplaats en/of een bijhorend transportbedrijf, die geen vergunningplichtige inrichtingen zijn in de zin van het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming, dan hebben deze tanks geen eigen «statuut» doch dienen ze, als deel uitmakend van de stapelplaats en van het transportbedrijf, van dezelfde aard als deze laatste beschouwd te worden en kan bijgevolg de exploitatievergunning

* Het arrest wijkt af van het advies op het punt dat het Auditoraat oordeelde dat het derde middel ook gegrond was voor wat betreft de opslagplaats van 20.000 l stookolie.